Ivor Martinić
MOJ SIN SAMO MALO SPORIJE HODA
REDATELJ Paolo Tišljarić
KMD
KAZALIŠTE MARINA DRŽIĆA
kazalište
virovitica

Ivor Martinić

MOJ SIN SAMO MALO SPORIJE HODA

REDATELJ ***Paolo Tišljarić***

KOPRODUKCIJA KAZALIŠTA MARINA DRŽIĆA I KAZALIŠTA VIROVITICA

PREMIJERA DUBROVNIK
22. listopada 2026.

PREMIJERA VIROVITICA
19. studenog 2026.

KMD KAZALIŠTE MARINA DRŽIĆA kazalište virovitica

MOJ SIN SAMO MALO SPORIJE HODA

AUTORSKI TIM

REDATELJ
Paolo Tišljarić

SCENOGRAFKINJA
Irena Kraljić

KOSTIMOGRAFKINJA
Ana Mikulić

SKLADATELJ, OBLIKOVATELJ ZVUKA I AUTOR GLAZBENIH ARANŽMANA
Žarko Dragojević

SAVJETNIK ZA JEZIK
Draško Zidar

OBLIKOVANJE RASVJETE
Paolo Tišljarić

OBLIKOVANJE VIDEO PROJEKCIJA I VIDEO NAJAVE
Miran Brautović

FOTOGRAF
Aljoša Rebolj

INSPICIJENT
Mateo Pšihistal

MOJ SIN SAMO MALO SPORIJE HODA

IGRAJU

MIA, 50 godina
Srđana Šimunović

BRANKO, njezin sin, 25 godina
Silvijo Švast

ROBERT, njezin muž, 50 godina
Goran Koši

DORIS, njena kći, 20 godina
Gabriela Redžić

ANA, njena majka, 70 godina
Mirej Stanić

OLIVER, njen otac, 70 godina
Draško Zidar

RITA, njena sestra, 45 godina
Jasna Jukić

MIHAEL, Ritin muž, 55 godina
Vanja Gvozdić

SARA, prijateljica Doris i Branka, 25 godina
Sara Lustig

TIN, Doriskin prijatelj, 28 godina
Dorian Vicić

U predstavi se koristi autorska glazba u obradi Žarka Dragojevića: *Nisi više moja bol* (Z. Stipišić), *Mona Lisa* (J. Livingston/R. Evans/N. Riddle/N. K. Cole), *Agnus Dei* (S. Barber/Accentus/L. Eqilbey), *Willow, Willow* (M. Mikulin/W. Shakespeare), i *Linda Mimosa* (G. P. Ibáñez/T. Chantre/C. Evora)

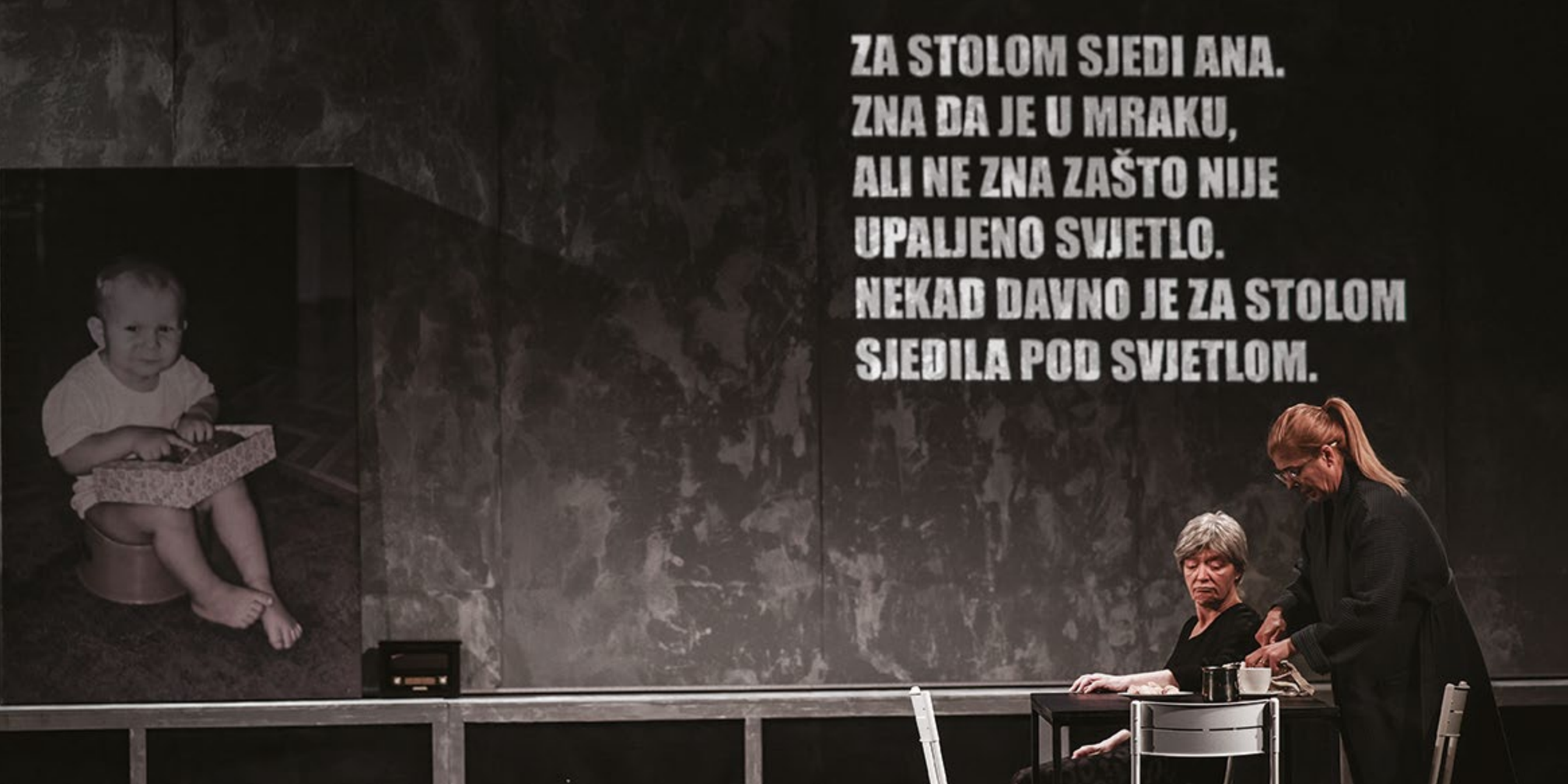
ZA STOLOM SJEDI ANA.
ZNA DA JE U MRAKU,
ALI NE ZNA ZAŠTO NIJE
UPALJENO SVJETLO.
NEKAD DAVNO JE ZA STOLOM
SJEDILA POD SVJETLOM.

IVOR MARTINIĆ

Diplomirao je dramaturgiju na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu. Od 2009. godine surađuje kao dramaturg s brojnim kazalištima i festivalima u regiji. Iste je godine praizvedena njegova prva drama, ***Ovdje piše naslov drame o Anti***. Otad je napisao više od dvadeset drama koje su doživjele više od stotinu uprizorenja u Hrvatskoj, regiji i diljem svijeta, a osobito su zastupljene u Južnoj Americi.

Autor je i brojnih kazališnih adaptacija, među kojima su ***Baba Jaga je snijela jaje*** Dubravke Ugrešić (režija: Ivica Buljan, Riječke ljetne noći), ***Alisa u zemlji čudesa*** Lewisa Carrolla (režija: Renata Carola Gatica, Zagrebačko kazalište mladih), ***Ciganin, ali najljepši*** Kristiana Novaka (režija: Ivica Buljan, HNK u Zagrebu) i ***Crvena voda*** Jurice Pavičića (režija: Ivica Buljan, HNK Split). Od 2019. godine umjetnički je voditelj vlastite kazališne skupine T25, u kojoj piše, režira i povremeno nastupa u vlastitim djelima. Posljednjih godina sve se više bavi mentorskim i pedagoškim radom te vodi dramaturške radionice, među kojima je i program Sarajevo Atelier.

Drama ***Moj sin samo malo sporije hoda*** praizvedena je u Zagrebačkom kazalištu mladih 2011. godine u režiji Janusza Kice, te je do sada premijerno izvedena više od 20 puta u brojnim zemljama svijeta (i u Talijanskoj drami HNK Ivana pl. Zajca ove godine): Beogradsko dramsko pozorište, Srbija, red. Peđa Stojanović, 2013; Apacheta Sala/Festival Internacional de dramaturgia Europea e America, Buenos Aires, Argentina, red. Guillermo Cacace, 2014; Teatro El Galpon, Montevideo, Urugvaj, red. Gerardo Begerez, 2016; Arlequin Teatro, Paragvaj, red. Pablo Ardissone, 2017; La Teatreria&Oscar Carnicero, Mexico City, Meksiko, red. Diego Del Rio, 2017; Deus ex machina/Teatro Trasnocho, Carracas, Venezuela, red. Rossana Hernandez, 2017; Cie El Vaiven/Prix Theatre 13/Super Theatre Collectif, Theatre 13, Francuska, red. Juan Miranda, 2017; Teatro Grito, La Paz, Bolivija, red. Ana Woolf, 2018; Mia Producciones/Centro Mori, Santiago, Čile, red. Barbara Ruiz Tagle, 2018; InTangible Teatro, Necochea, Argentina, red. Miguel De Amico,

2019; Neopolis Producciones i CC. Ricadro Palma, Peru, red. Fito Valles, 2019; Dodona, Priština, Kosovo, red. Rebeka Qena, 2021; Fabrica de eventos, Rio De Janeiro, Brazil, red. Rodrigo Portella, 2021; Tantaaka Teatroe, Bilbao, Španjolska, red. Fernando Bernues, 2022; Sartr Teatar, Sarajevo, Bosna i Hercegovina, red. Ivan Plazibat, 2022; Quinto Elemtento Teatro – La Nave Escenica, Cordoba, Argentina, red. Marcelo Colloso, 2023; Garua Teatro, San Jose, Costa Rica, red. Gladys Alzate, 2024; Teatr Ateneum, Varšava, Poljska, red. Iwona Kempa, 2025; Timbre 4, Madrid, Španjolska, red. Maria Garcia de Oteyza i Santi Marin, 2025; Ambito Histrion, Neuquen, Argentina, red. Karina Andrea Ledda, 2025; Talijanska drama HNK Ivana pl. Zajca, Hrvatska & Teatri Stabil, Furlan, red. Marcela Serli, 2026; El Zaguan Producciones, Teatro TAFS, Rojas, Argentina, red. Ezequiel Damian Restaine, 2026.

Nove premijere drame ***Moj sin samo malo sporije hoda*** pripremaju se u Argentini, Brazilu, Urugvaju i Srbiji.

Ostale istaknute i više puta izvođene drame su ***Ovdje piše naslov drame o Anti*** (2009.), ***Drama o Mirjani i ovima oko nje*** (2010.), ***Dobro je dok umiremo po redu*** (2019.), ***Bilo bi šteta da biljke krepaju*** (2019.) i ***Sin, majka i otac sjede za stolom i dugo šute*** (2025.).

MIA I ROBERT SU KOD KUĆE.
IAKO TO ČESTO ZABORA
KAO I TO DA SU MUŽ I ŽI

KOLIKO KORAKA JE POTREBNO ZA SRETAN ŽIVOT?

Internetske stranice koje listamo u dokolici nerijetko nas opominju o broju koraka u danu koji valja svladati da bismo održali zdravlje. Pitanje još nije riješeno, i nije jasno je li deset tisuća koraka dovoljno za zdrav, i što je još važnije, sretan život. A svi želimo biti sretni, nasmiješeni i zdravi, rado govorimo da nam je baš onako kako smo željeli da nam bude, i da je tjelovježba najvažnija aktivnost u danu koju – tijekom svog dnevnog vremena izuzetog iz profesionalnog područja – činimo samo za sebe (a ne za djecu, ženu, muža, roditelje...i sve druge kolateralno povezane osobe koje nas trebaju žive i zdrave da bismo izgradili ***bolji svijet***). Ali što s onima koji ne mogu napraviti korake, i kojima nisu potrebne ni cipele ni tenisice, koji ne mogu hodati i koji se neizostavno moraju voziti ali ne u automobilima? Dapače, takve „šetnje" koje se izvode u invalidskim kolicima, možda su i sadržajnije i bogatije od defiliranja atraktivnim gradskim rutama u pretjerano luksuznoj šetačkoj opremi, a sigurno su bogatije uvidima ne samo u osobne živote slabije pokretnih osoba nego i u živote njihovih najbližih.

O tome i jest riječ u drami Ivora Martinića ***Moj sin samo malo sporije hoda***: osim Branka, mladića koji se zbog bolesti kreće u invalidskim kolicima, a uz to baš slavi i dvadeset i peti rođendan, svi su članovi obitelji na ovaj ili na onaj način uznemireniji od njega – majka Mia, otac Robert, sestra Doris, baka Ana, djed Oliver, njegova teta Rita i njezin muž Mihael, zatim Sara, prijateljica Doris i Branka, i Tin, prijatelj Brankove sestre Doris. Međutim, zanimljivo je što je na popisu deset dramskih likova prva po redu Brankova majka Mia (a ne Branko), tako da dramski tekst pozornost usmjerava na, uvjetno rečeno, „sporedni ženski lik", još jedan od takvih – prikriveno glavnih – u Martinićevu opusu, nalik Mirjani (***Drama o Mirjani i ovima oko nje***). Time Martinić suptilno, obazrivo, bez velike geste i bez ikakve patetike, osvjetljava Branku bliske osobe i u dramskim prizorima prikazuje kako se one nose s Brankovom invalidnošću. U ovom dramskom tekstu Branko dva puta izgovori „Ništa nisam rekao!" (a majka, baka, sestra, teta, prijateljica govore li, govore, bez kraja i konca) i čini se da se on sa svojom nevoljom nosi i učinkovitije i

mudrije od svojih bližnjih.

Dementna baka Ana mora hodati po preporuci liječnika, Mia hoda dok kupuje namirnice, Oliver i Mihael odlaze u šetnju, Doris se sprema prohodati s novim dečkom... Drugo uporište dramskog teksta može se pročitati i u didaskalijama koje napominju da je teško procijeniti Mijinu i Aninu dob i raspoznati tko je majka a tko kći, i to baš na Brankov rođendan. Nitko nije posebno raspoložen za proslavu, pa ni Branko. On je svjestan da nikad više neće moći hodati, a majka to ne može prihvatiti, ona sebe i ostale želi uvjeriti da „još malo moraju ozdraviti od Brankove bolesti" pa će sve biti dobro. Dapače, ona tvrdi da njezin sin ne hoda nego se vozi. U tome i jest ključ tumačenja Martinićeva dramskog teksta: premda je formalno u središtu Brankova bolest, karakterizacija likova i dramske situacije ukazuju na različite oblike patnje kojima su izloženi ***ovi oko njega***, ponajprije Mia i Ana.

Drama Ivora Martinića ***Moj sin samo malo sporije hoda*** jedan je od izvrsnih dramskih tekstova autora čija se djela izvode i u Hrvatskoj i u inozemstvu. Riječ je o slojevitom, značenjima bogatom, duhovitom, stilski dotjeranom i svakodnevici bliskom dramskom tekstu u kojemu se pojavljuju uvjerljivi, dramaturški pomno osmišljeni i suptilno karakterizirani dramski likovi pa nije nejasno zašto ih vole i glumci i redatelji i gledatelji. Brojne su duhovite i pronicljive misli koje Martinić dodjeljuje svojim likovima, a koje ukazuju na neodgovarajuće osobne odnose i nukaju na promišljanje. Praizvedena 2011. u Zagrebačkom kazalištu mladih u režiji Janusza Kice, ova je drama aktualna i petnaest godina poslije. U međuvremenu je na razini društva u cjelini pojačan govor o osobama s invalidnošću, počevši od osiguravanja pristupnih rampi u javne ustanove, preko javnih rasprava pa sve do znanstvenih skupova koji multidisciplinarnim pristupom nastoje istražiti položaj invalidnih osoba u različitim područjima društvenog života. Martinić svojim dramskim tekstom kao da odvraća kako valja promisliti te suosjećati ne samo s invalidima nego i s onima koji o invalidima vode brigu. Što je još važnije, valja imati na umu i sarkastičnu Brankovu rečenicu kako bolje hoda kad je manje ljudi oko njega. Zato dramski tekst postavlja temeljno pitanje tko je od nas zdrav a tko bolestan.

Neovisno o broju dnevno učinjenih koraka, ili zamaha na kotačima invalidskih kolica, čini se da je važnije zaljubiti se. „Samo da se zaljubimo!", više puta ponavlja baka. Možda ona i nije dementna, možda smo ludi svi mi „normalni" koji hodamo, trčimo, a ne znamo ni kamo, ni s kim, ni za čim – ni radi čega.

Lucija Ljubić

MIA I ROBERT SU KO
IAKO TO ČESTO ZABO
KAO I TO DA SU MUŽ

ZNAM DA TE MORAM PUSTITI

Redateljske bilješke uz predstavu "Moj sin samo malo sporije hoda":

Moj sin samo malo sporije hoda Ivora Martinića naizgled je jednostavna priča o obitelji koja se priprema proslaviti Brankov dvadeset peti rođendan, međutim iza tih naizgled običnih razgovora skriva se složen svijet međuljudskih odnosa. U središtu te obitelji nalazi se Mia: žena, majka, supruga i kći koja je zaboravila kako postojati izvan tih uloga koje svakodnevno igra. Njezin život podređen je brizi za druge, a ponajviše za sina Branka, mladića koji zbog progresivne bolesti više ne može hodati. Mia se s tom činjenicom ne uspijeva pomiriti. U rečenici "moj sin samo malo sporije hoda" sadržana je sva njezina majčinska ljubav, ali i njezina nemoć – pokušaj da zaštiti sebe od istine koju ne može prihvatiti. U svakodnevici uspostavljanja kontrole nad vlastitim životom koji joj izmiče, Mia zaboravlja ostaviti prostor za sinovu slobodu i njegove želje. Branko ne želi biti predmet sažaljenja niti simbol obiteljske tragedije, on naprosto želi živjeti punim plućima. Upravo je u toj sprezi odnosa majke i sina skrivena najveća emotivna snaga Martinićeva teksta. Majka i sin neprestano pokušavaju doprijeti jedno do drugoga, ali govore različitim jezicima ljubavi. Ona vjeruje da ga štiti, a on osjeća da ga time sputava. Brankove riječi „Polako, mama. Polako ćemo" za mene su emocionalno središte ove priče. U njima nema optužbe, nema patetike, postoji samo nježna ponuda da zajedno nauče prihvatiti život kakav jest.

Redateljski koncept predstave polazi od ideje da složeni emotivni svijet ove drame smjestimo u što čišći i jednostavniji scenski prostor. Ne zanima me doslovna rekonstrukcija obiteljskog doma, nego prostor koji istodobno može biti kuća, sjećanje – prošlost i sadašnjost; prostor oslobođen suvišnih predmeta, u kojem ljudska prisutnost, odnosi, pogledi i tišine postaju najvažniji scenski događaji.

Važna vizualna inspiracija predstave su crno-bijele obiteljske fotografije. Svaka obitelj ima svoje fotografije koje čuvaju ono što vrijeme nemilosrdno

odnosi. Fotografije u ovom konceptu nisu samo nostalgični prizori prošlosti nego poticaj za suočavanje s uspomenama. Posebno mjesto u toj temi pripada baki Ani. Njezina bolest postupno briše granice između stvarnosti i sjećanja. Ona zaboravlja ljude, događaje, godine zajedničkog života, ali istodobno stvara i vlastite uspomene, ljepše i važnije od onih koje je uistinu proživjela. U njezinu izmišljenom ljubavniku Viktoru postoji čežnja za ljubavlju kakvu je željela imati. Ana nas suočava s pitanjem koliko našeg identiteta postoji upravo u našim sjećanjima. Ako zaboravimo vlastiti život, jesmo li ga izgubili? Anin odlazak najradikalniji je izraz te prolaznosti. Ona na neki način počinje odlaziti mnogo prije same smrti. Nestaje iz vlastitih uspomena, iz zajedničke prošlosti koju obitelj još uvijek pamti, ali ona više ne može. Anina prisutnost istodobno je nježna, duhovita, bolna i uznemirujuća. Ona nas podsjeća da gubitak nije uvijek događaj. Ponekad nekoga gubimo polako, dan za danom, dok još uvijek sjedi, govori i diše pokraj nas.

U završnoj slici predstave mlađa generacija ostaje sama. Život se nastavlja, otvara se novi prostor slobode, nova mogućnost bliskosti. Branko pleše sa Sarom u svojim kolicima. Ne možemo pobijediti bolest, zaustaviti vrijeme ili nadvladati smrt, ali možemo naučiti kako živjeti s činjenicom da ništa od toga ne možemo. Kako naučiti prihvatiti promjenu, kako sačuvati ljubav čak i kada ona više ne izgleda onako kako smo je zamišljali? Kako se pomiriti s odlascima onih koje volimo, a da pritom ne prestanemo voljeti one koji ostaju? Jer na kraju, od svih naših pokušaja da nešto zadržimo, možda je najvažnije naučiti pustiti.

Paolo Tišljarić

BIOGRAFIJE AUTORSKOG TIMA

PAOLO TIŠLJARIĆ

Rođen je 13. prosinca 1991. u Zagrebu. Godine 2017. završava MA studij kazališne režije i radiofonije i stječe titulu magistra kazališne režije i radiofonije. Dosad je režirao osamdesetak kazališnih predstava, opera i raznih drugih događanja. Surađivao je s eminentnim producijskim kućama: Hrvatskim narodnim kazalištem u Zagrebu, Dubrovačkim ljetnim igrama, Hrvatskim narodnim kazalištem u Varaždinu, Zagrebačkim kazalištem mladih, Gradskim kazalištem Trešnja iz Zagreba, Kazalištem Marina Držića iz Dubrovnika, Gradskim kazalištem „Joza Ivakić“ iz Vinkovaca, Festivalom KotorArt i drugima. Režirao je i brojna događanja, među kojima se ističu: dodjela Nagrade hrvatskog glumišta 2018. i 2019., ceremonija otvaranja Dubrovačkih ljetnih igara 2024. i 2025., ceremonija otvaranja Europskog prvenstva u vaterpolu 2024., kao i ceremonija otvaranja svjetskog prvenstava u vaterpolu 4x4. U profesionalnom kazalištu asistirao je Tomažu Panduru, Ivici Buljanu, Januszu Kici, Ivici Boban, Krešimiru Dolenčiću, Aleksandru Popovskom i drugima. Član je Hrvatskog društva dramskih umjetnika. Od studenog 2018. ravnatelj je Gradskog kazališta Marina Držića u Dubrovniku. Od lipnja 2022. član je festivalskog vijeća Međunarodnog festivala djeteta u Šibeniku.

IRENA KRALJIĆ

Diplomirana je kiparica i scenografkinja. Nakon studija u Zagrebu i Bologni počinje raditi u kazališnom ambijentu te se uspješno bavi scenografijom od 2014. Samostalna je umjetnica te članica udruga ULUPUH, HZSU i HDLU Zagreb. Dobitnica je nekoliko strukovnih nagrada. Radi u raznim kazališnim kućama u Hrvatskoj te kad god se prilika pruži i u inozemstvu, između ostaloga: ***Vječno mladi*** (Kerempuh), ***Kamen na cesti*** (HNK u Varaždinu), ***Peer Gynt*** (Kazalište Marina Držića) ***Let iznad kukavičjeg gnijezda*** (HNK u Osijeku), ***Mačka na vrućem limenom krovu*** (HNK u Varaždinu), ***Tartuffe, Tartuffe, Tartuffe*** (HNK u Varaždinu), ***Hamlet – evidencija zločina jedne monarhije*** (Kazalište Marina Držića), ***Matijaš grabancijaš dijak*** (HNK u Varaždinu), ***Treba se znati ponašati*** (ZGK Komedija), ***Mama ja sam pozelenio*** (GK Žar ptica), ***Guja*** (GK Požega), ***Cigle svete Elizabete*** (HNK u Varaždinu), ***Umri ženski*** (GK Kerempuh), ***Zlatno Libro*** (Dubrovačke ljetne igre – Kazalište Marina Držića), ***Prosidba*** (Kazalište Marina Držića), ***Priče iz Davnine*** (GK Trešnja), ***Brat bratu*** i ***Grofica Marica*** (ZGK Komedija), ***Maša i klaun*** (GK Trešnja), ***Blizanke*** (Kazalište Marina Držića), ***Cabaret peko veze***, ***Čini barona Tamburlana*** (HNK u Varaždinu), ***Orašar*** (GK Trešnja), ***Zov divljine*** (Scena Gorica), ***Vještica Hillary i uvrijeđeni kontrabas*** (HNK u Zagrebu), ***Famozna***, ***Snježna kraljica*** (GK Trešnja), Tri sestre (HNK u Osijeku), ***Samson i Dalila*** (HNK u Splitu).

ANA MIKULIĆ

Samostalna je umjetnica koja se specijalizirala na području kostimografije. Njezin umjetnički rad obuhvaća djelovanje na institucionalnoj i nezavisnoj kulturno-umjetničkoj sceni. Priznanja za rad uključuju nominacije za Najbolju kostimografiju u drami za predstave ***Nora – Kuća lutaka*** Henrika Ibsena te u predstavi ***Vidi kako Lokrum pere zube*** autorice Ivane Lovrić Jović u režiji Paola Tišljarića. Dobitnica je posebne Rektorove nagrade za kostimografsku mapu za predstavu ***Madame Buffault***. Njezini radovi su izlagani na brojnim izložbama, uključujući ***Tri generacije*** i ***EDU kostim – moda – performans***. Potpisuje kostimografiju za mnoge plesne, dramske, operne i dječje predstave u renomiranim institucijama kao što su Hrvatsko narodno kazalište u Zagrebu, Hrvatsko narodno kazalište Ivana pl. Zajca u Rijeci, Hrvatsko narodno kazalište u Varaždinu, Hrvatsko narodno kazalište u Šibeniku, Hrvatsko narodno kazalište u Splitu, Zagrebačko kazalište mladih, Kazalište Kerempuh, Dubrovačke ljetne Igre, Kazalište Marina Držića u Dubrovniku, Gradsko Kazalište mladih Split, Gradsko kazaliste Žar ptica, Teatar Exit, Kainkollektiv Berlin, De facto, ZPC i ZPA te mnoge druge.

ŽARKO DRAGOJEVIĆ

Rođen u Dubrovniku, više od dvadest godina aktivno djeluje na kulturno-umjetničkoj sceni. Od 2006. javnosti se predstavlja kao frontman banda Embassy 516, a od 2012. sklada za kazalište, film, radiodrame te niz televizijskih, radijskih i multimedijskih projekata. Tijekom 2024. godine objavio je prvi roman ***Prolaz na jugoistok***, a trenutno obavlja dužnost ravnatelja Centra za djecu, mlade i obitelj Dubrovnik. Skladao je glazbu za predstave Paola Tišljarića (***Uncle Maroye: Re-Examined***, ***Priče iz davnine***, ***Tramvaj zvan žudnja***, ***Maškarate ispod kuplja***, ***Šenoa i Slava***, ***Orašar***, ***Krijesnice***, ***Nora – Kuća lutaka***, ***Vidi kako Lokrum pere zube***, ***Mačka na vrućem limenom krovu***, ***Kafetarija***, ***Haiku iz bolnice***, ***Vasilisa Premudra***, ***U očekivanju oca***, ***Bez privatnog, molim***, ***Bijeli jelen***, ***Peer Gynt***, ***Kamen na cesti*** i ***Lažeš Melita***), Aide Bukvić (***U potrazi za Cvijetom Zuzorić*** i ***Život je san***), Livije Pandur i Tibora Hrsa Pandura (***Hamlet – Evidencija zločina jedne monarhije***), Darija Harjačeka (***Stolice***), Aleksandra Švabića i Vedrane Klepice (***Južina***), Hrvoja Korbara (***Svinje*** i ***Candide ili Optimizam***), Jasne Jukić (***Art*** i ***Košulja sretnog čovjeka***) te za Midsummer Scene Festival (***A Poor Player***, ***The School for Scandal*** i ***One for All***) i mnoge druge.

MIRAN BRAUTOVIĆ

Rođen u Dubrovniku, svoju profesionalnu karijeru započeo je kao šesnaestogodišnjak radeći kao scenac na Dubrovačkim ljetnim igrama. Tijekom školovanja razvio je interes za videoprodukciju, gdje se afirmirao kao redatelj i snimatelj glazbenih videospotova za izvođače poput Silentea, Maksima Mrvice, Kuzme & Shaka Zulu, Zvjezdana Ružića i brojnih drugih. Istaknuo se kao redatelj brojnih ***live*** koncerata koji su producirani za Hrvatsku radioteleviziju (HRT), čime je dodatno proširio svoje iskustvo u režiji glazbenih i scenskih sadržaja. Godine 2017. osnovao je vlastitu videoprodukcijsku tvrtku Palm Productions, posredstvom koje realizira autorske projekte i suradnje s kulturnim institucijama diljem Hrvatske. Od 2018. godine fokusira se na snimanje ***trailera*** za kazališne predstave i osmišljava videoprojekcije za kazališne scene. Surađivao je s brojnim kazalištima, uključujući Kazalište Marina Držića, HNK u Varaždinu, Dječje kazalište u Osijeku, kazalište Trešnja u Zagrebu... Paralelno s autorskim radom, sudjelovao je i na brojnim međunarodnim filmskim produkcijama, uključujući projekte za velike studije poput Lionsgatea, Netflixa i Amazon Primea, stječući iskustvo u visokoprofesionalnim i kompleksnim produkcijskim okruženjima. Na Dubrovačkim ljetnim igrama, između ostaloga, sudjelovao je u produkciji predstava poput ***Hamleta, Kafetarije***, ***Oluja***, kao i u realizaciji svečanog otvaranja Igara 2024. godine.

KRAJ JE ZABAVE,
KUĆA KOJA PROPADA JE UKRAŠENA
BALONIMA.

URED RAVNATELJA
KMD DUBROVNIK

RAVNATELJ
Paolo Tišljarić

VODITELJICA UREDA RAVNATELJA
Tonka Muslić

TAJNIK USTANOVE
Dražan Jurković

VODITELJICA RAČUNOVODSTVA
Jadranka Rosić

GLAVNI KNJIGOVOĐA
Mirjana Civadelić

VODITELJ ODNOSA S JAVNOŠĆU I PRODAJE
Nikša Sentić

KOMERCIJALISTICE
Zrinka Dropulić Topić
Katija Čupić

KAZALIŠNI UMJETNICI
Bojan Beribaka
Izmira Brautović
Angela Bulum
Edi Jertec
Jasna Jukić
Nika Lasić
Boris Matić
Nika Matušić
Nikola Radoš
Gabriela Redžić
Hrvoje Sebastijan
Mirej Stanić
Srđana Šimunović
Glorija Šoletić
Dorian Vicić
Branimir Vidić

TEHNIČKA SLUŽBA
KMD DUBROVNIK

VODITELJICA TEHNIČKE SLUŽBE
Edita Prizmić-Čular

KOORDINATORICA TEHNIČKE SLUŽBE
Nikolina Jovanović

INSPICIJENTICE
Anita Bubalo
Ivana Ljepotica

MAJSTOR POZORNICE
Asim Arslanagić

MAJSTOR TONA
Đurica Bagović

VODITELJ RASVJETE
Silvio Giron

MAJSTOR RASVJETE
Antonio Ljubojević

MAJSTOR STOLAR / TAPETAR
Valentin Vlahušić

MAJSTORICA KROJAČKE RADIONICE
Jelka Grljević

ŠMINKA I FRIZURA
Marija Jozipović
Manuela Kavain
Ivana Pleša

REKVIZITERKA
Stela Đurović

GARDEROBIJERKA – MUŠKA GARDEROBA
Manuela Kavain

GARDEROBIJERKA – ŽENSKA GARDEROBA
Lucijana Bajurin
Isidora Švaga

TEHNIČAR TONA I RASVJETE
Dragan Pantović

TEHNIČARI POZORNICE
Borivoje Ljubojević
Amir Habul
Antun Zanini
Hrvoje Curić
Hrvoje Barbarić
Ivica Bolkovec

DOMAR I NABAVLJAČ
Marko Borovina - Lušica

PORTIRI
Rabija Hajdarović
Ivan Leto

ČISTAČICE
Nike Glumac Jelčić
Sandra Trišić

RAVNATELJ
Tomislav Pintarić

POSLOVNA TAJNICA
Ivana Čapo

STRUČNA SURADNICA ZA MARKETING I PROMIDŽBU
Vedrana Knežević

RAČUNOVOTKINJA – KNJIGOVOTKINJA
Mia Marić

BLAGAJNIK – ARHIVAR MATERIJALA KAZALIŠNIH PREDSTAVA
Krešimir Krpan

STRUČNI SURADNIK ZA PROGRAMA U KULTURI I KAZALIŠNU SURADNJU
Miran Hajoš

SCENOGRAF – OBLIKOVATELJ LUTAKA
Krešimir Tomac

GLUMAČKI ANSAMBL
Draško Zidar
Snježana Lančić
Igor Golub
Vlasta Golub
Goran Koši
Mladen Kovačić
Vanja Gvozdić
Sara Lustig
Monika Duvnjak
Silvijo Švast
Iva Slavić

ŠEF TEHNIKE
Mladen Vlainić

ORGANIZATOR – INSPICIJENT
Mateo Pšihistal

MAJSTOR TONA
Mario Nađ

MAJSTOR RASVJETE
Domagoj Garaj

MAJSTOR POZORNICE I STOLAR
Dario Pšihistal

KROJAČICA – GARDEROBIJERKA
Vanda Grba

REKVIZITER – ORUŽAR
Danijel Dumenčić

POZORNIČKI RADNIK
Marin Jurić-Čivro

ČISTČICA – DOBAVLJAČICA
Vlatka Jurić-Čivro

NASLOV
MOJ SIN SAMO MALO SPORIJE HODA

IZDAVAČ
Kazalište Marina Držića
Kovačka 1, 20000
Dubrovnik - HR

ZA IZDAVAČE
Paolo Tišljarić
Tomislav Pintarić

UREDNICA
Ana Lederer

LEKTORICA
Lucija Ljubić

GRAFIČKI DIZAJN I PRIJELOM
Studio Bonsenjo
Tihomir Filipec

FOTOGRAF PREDSTAVE
Aljoša Rebolj

OBLIKOVATELJ VIDEO NAJAVE
Miran Brautović

TISAK
Alfa 2 d.o.o.

NAKLADA
150

COPYRIGHT
Kazalište Marina Držića

DUBROVNIK – HR. NI JEDAN DIO OVE KNJIGE NE SMIJE SE UMNAŽATI, FOTOKOPIRATI NITI NA BILO KOJI DRUGI NAČIN REPRODUCIRATI BEZ NAKLADNIKOVOG I AUTOROVOG PISANOG DOPUŠTENJA.

KMD
KAZALIŠTE MARINA DRŽIĆA

PRATITE
FACEBOOK.COM/KMD.DUBROVNIK
INSTAGRAM.COM/KMD.DUBROVNIK
YOUTUBE.COM/KMDUBROVNIK

Grad Dubrovnik
City of Dubrovnik

virovitica

Virovitičko-podravska županija
Uvijek otvorenih vrata

Republika Hrvatska
Ministarstvo kulture i medija
Republic of Croatia Ministry of Culture and Media

KMD
KAZALIŠTE MARINA DRŽIĆA

kazalište virovitica